

Haličsko-Volyňské knížectví

Po rozpadu staroruského státu ve 12. století na jednotlivé regionální formace Haličsko-Volyňské knížectví převzalo na sebe státoporní tradice Rusi. Nehledíc na rozrušující se války, které nevynechaly ani toto knížectví, se na jeho území ve 12. století projevovala stabilizace ekonomického a politického rozvoje. Na haličských a volyňských zemích se projevoval růst obyvatelstva a ekonomického potenciálu a také se formovalo regulování ekonomických vztahů. V roce 1199 se knížectví s analogickými ekonomickými a kulturními podmínkami, politickými a ekonomickými vztahy spojila do Haličsko-Volyňského státu pod vedením haličského knížete Romana, potomka Vladimíra Monomacha. Kníže Roman jako první v dějinách staroruského státu zavedl taková oslovení vládců, jako jsou „Velkokníže“ a „Vladce celé Rusi“

Upevnění moci Haličsko-Volyňského knížete se uskutečňovalo za řečí stálé opozice ze strany bojarů, kteří byli podporováni zahraničními protektory: Maďaři a Poláci. Po smrti Romana Mstislavoviče se bojarům podařilo vyloučit z vlády jeho syny Danyla a Vasylka. V roce 1214 byl králem Haličsko-Volyňského knížectví prohlášen Kálmán, mladý uherský kníže, který uzavřel manželství s polskou princeznou. V té době začala dlouhodobá válka pod vedením Danyla Haličského a jeho bratra Vasylka za navrácení otcovského trůnu. Tato válka vstoupila do dějin, jako osvobozenecská válka za obnovení nezávislosti a územní celistvosti Haličsko-Volyňského knížectví. Hlavním cílem Danyla Romanoviče bylo upevnit státní instituci knížectví a získat podporu veřejnosti, o čemž se domníval, že získá s podporou bojarů. Za těchto podmínek získal určitou

podporu Byzancie a řady jiných západoevropských zemí.

Koncem let 1230 se Danylovi Haličskému podařilo vytvořit mírové vztahy se sousedy ožením svého syna s dcerou Bély IX, krále Uherského. Kníže vynaložil značné úsilí na ochranu hranic země v době tatarsko-mongolské invaze. Opevnění, která vybudoval ihned po vpádu Mongolů

značně snížily počty drancování ve srovnání s jinými knížectvími. V letech 1254-1255 se mu také podařilo několikrát zvítězit nad oddíly Hordy a vyhnat je dál za hranice Ukrajiny

Vnitřní a zahraniční politika Danyla Haličského napomohla zvýšení jeho popularity v očích světového společenství. Dvořané evropských korunovaných osob si považovali za čest mít spojení s haličsko-volyňským knížetem. V roce 1253 papež Inokentij IX korunoval Danyla ve městě Drohobyči na Podlesí. Tímto aktem bylo potvrzeno uznání Haličsko-Volyňského knížectví subjektem mezinárodního práva. Území knížectví se značně zvětšilo v průběhu 13. století za časů nástupců Danyla Romanoviče. Zejména byly ke knížectví připojeny Lublinské země a Zakarpatí. Určitou dobu Haličsko-volyňské knížectví spravovalo také Litevské země. Nehledíc na částečnou politickou a ekonomickou závislost na Zlaté hordě se knížectví povedlo uhájit vlastní zahraniční politiku. Avšak stálý vysilující boj se zahraničním nepřítelem ve finále oslabil Haličsko-Volyňský stát, což okamžitě využili jeho protivníci. Koncem 14. století si země knížectví podělily mezi sebou Polsko, Litva, Uhersko a Moldavsko